BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

İşçi Köylü Kurtuluşu

TKP(ML) MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI ÖZEL SAYI Haziran 1993

Partinin Kızıl Bayrağı Özgürlük Savaşçılarının Ellerinden Düşmeyecek; Dalga Dalga Bütün Ülkeye Yayılarak, Ezilen Milyonların Elinde Birer Kurtuluş Meşalesi Olmaya Devam Edecektir!

TKP(ML) Olağanüstü Parti Konferansı (OPK), Marksizm-Leninizm-Maoizm'in zaferiyle sonuçlandı. Faşist TC devletinin konferansımızı engellemek ve partimize ağır kayıplar verdirmek için azgınca saldırdığı, üyelerimize ve taraftarlarımıza yönelik bir sürü tutuklamalara girdiği bir aşamada, konferansımızın hiçbir kayıp almadan başarıyla sonuçlanması, çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının faşizme vurduğu okkalı bir şamar oldu.

Faşizmin cephesinde TKP(ML) ve TİKKO'ya "ağır darbeler vurma" ve "belini kırma" hayalleri estirilirken, bazı revizyonist ve oportunist akımlarda ise, "TKP(ML) yeniden bölünecek" el oğuşturmaları görülüyordu. Ama bunların hiçbiri olmadı ve olmayacak. TKP(ML), OPK'sıyla birliğini daha da pekiştirdi, güçlendi, yeni kararlarıyla mücadeleye dört elle sarıldı, ezilen milyonlara özgür geleceklerinin muştularını verdi.

TKP(ML) OPK'sı başladığı günlerde, doğada yeni bir canlanma, TİKKO gerillalarında yeni bir saldırı coşkusu başlamıştı. Ve aynı tarihlerde komünist önderimiz Kaypakkaya yoldaşın mezarı başında "Biz ölmedik, dimdik ayaktayız" dercesine sıkılı yumruklar özgürlük tohumları gibi dimdik göğe kalkıyordu. İstanbul'dan Ankara'ya kadar yürüyen Kağıthane Belediyesi'nden atılan işçilerle kucaklaşan parti taraftarları işçiler tarafından coşkuyla karşılanıyordu. Karadeniz'de, Dersim'de gerillalar düşmanı dövüyor, parti ise kitleleri devrime doğru adım adım yaklaştıracak çetin siyasal tartışmaların süzgecinden geçen kararlar alıyor, yeni taktiksel süreci belirliyordu.

OPK'nın kararları gerillalara birer birer yankılanıyor, doğa sanki yeni bir sürece gebe gibi huzursuzlanıyor, dağ keçileri gerillalara meydan okurcasına vadilerden bir inip bir çıkıyorlar. Gerillaların elleri tetikte, huzursuz ve parti-ordu bayrakları OPK alanından TİKKO gerillalarına ulaşıyor ve dağların en yüce doruklarında anında dalgalanmaya başlıyor. Düşman TV ve radyolardan durmadan anons ediyor "dağlara hakimiz" diye. Oysa TİKKO gerillaları dağlarda özgürce dolaşıyor, OPK'yı hiçbir tehlike ile karşılaşmadan sonuçlandırıyor, köylere özgürce inilip çıkılıyor, konferansın köylülere gönderdiği özel mesajlar anında kulaktan kulağa yayılıyor, Peru'da PKP

devrim bombalarını birer birer patlatıyor, Dersim dağlarından And dağlarına kızıl güneşten bir hat uzanıyor Barbara Anna KİSTLER diye. OPK'nın enternasyonel proleteryayı ve bütün devrimci mücadeleleri komünist coşkuyla selamlayan mesajları birer birer uçuşuyor. Ve tarih partiye yeni bir sayfa açıyor: YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM!

OPK'nın başarıyla sonuçlandığı anında her yere yayılıyor. Parti konferanstan çıkmadan gerillalar kutlama törenlerine başlamış, namlular coşarcasına, birbirleriyle yarış edercesine vadide ses yarışına girmişler ve gece karanlığı kurtuluşun şah damarlarından elleriyle aniden gündüze boyanıyor, alevler göğü çoktan sarmış bile. Önce bütün parti ve devrim şehitleri adına saygı duruşu ve parti adına bir konuşma. Sırasıyla enternasyonel marşı, parti-ordu marşları ve Avusturya işçi marşlarıyla vadi yerinden oynarcasına yankılanıyor. Kızlı erkekli gerillalar ateşin etrafında kendinden geçmişçesine dans edip halay çekiyorlar. Müstahkem mevkilerdeki savunma birlikleri halay çekenlere gıpta ile bakarlarken, parti yarattığı devrim fenerlerinin coşkunluğunu gördükçe geleceğe umutla bakmanın haklı gururunu yaşıyordu.

"Dersim Tokat Erzincan İlerliyor Partizan" şiarlarıyla harekete geçen gerillalar bu bölgelere yenilerinin ekleneceğinin bilinciyle, yeni görev alanlarına giderlerken bir yandan yoldaşlarından ayrılmanın hüzünlerini yaşıyorlar, bir yandan da partinin yol göstericiliğinde gelecek özgür yarınları yaratmanın coşkusuyla yeni açılım alanlarına doğru yol almanın ivediliğini üzerlerinde taşırlarken; silahların eleştirici, eğitici ve dönüştürücü gücünün bilinciyle yarınlara doğru yürümenin mutluluğu gencecik fidanların gözlerinden okunuyordu.

Olağanüstü Parti Konferansı Kararları Işığında; Dönüş-Dönüştür, Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaşını Geliştir!

TKP(ML)'Yİ OLAĞANÜSTÜ PARTİ KONFERANSINA GETİREN SÜRECE KISA BİR BAKIŞ

Her tarihsel süreç kendi özgülünden değerlendirildiğinde doğrular yakalanabilir ya da o özgül sürece yaklaşım nesnel olabilir. Bu yaklaşımın dışındaki bir anlayış soyutlamadan öteye gidemez, nesnelliği yakalayamaz. TKP(ML)'nin engin sınıf mücadelesi deneyimleriyle dolu tarihi de bu yaklaşımla ele alınmak zorundadır.

Burada TKP(ML)'nin tarihini incelemeye girmeyeceğiz. Esas olarak TKP(ML)-DABK ve TKP(ML)-KONFERANS güçlerinin 1992 Nisanında TKP(ML) çatısı altında birleşmesinden sonraki döneme kısaca değineceğiz. Çünkü TKP(ML)'nin TKP(ML)-KONFERANS (TKP(ML)-K) ve TKP(ML)-DABK (TKP(ML)-D) 1987 Ekim ayındaki ayrılıklarının nedenlerinin değerlendirilmesi parti kongresine bırakılmıştır. Ancak, TKP(ML)-K ve TKP(ML)-D'nin birleşmeden önceki mücadele süreci partimizin sınıf mücadelesindeki kendi sürecidir. Hatalarıyla, sevaplarıyla, olumlu ve olumsuz yanlarıyla artık onlar TKP(ML)'nin geride bıraktığı ve gelecek için derslerin çıkarılması gereken devrim mücadelesinin birer merdiveni ve işçi sınıfının tarihi miraslarıdır.

TKP(ML) güçleri 4.5 yıl ayrı kaldıktan sonra 1992 Nisanında her iki tarafın Birlik Komisyonları'nın anlaşmaya varmasıyla resmen birleştiler. Birlik Komisyonları, her iki tarafın ortak ve ayrım noktalarını saptayarak, ayrım noktalarının OPK'da tartışılarak sonuçlanmasını kararlaştırdı. Neydi bu ayrım noktaları?

a-Ülkemizde devrim mücadelesi sürecinde, burjuvazinin ahırı olan parlementodan taktik bir mücadele biçimi olarak yararlanılıp yararlanılamayacağı...

b-Mao Zedung Düşüncesi mi, Maoizm mi?

c-Kürdistan Bölge Komitesi özgülünde bölge isimlendirmeleri...

d-Parti ve ordu tüzüklerinin yeniden hazırlanması...

e-Parti ve ordu bayraklarının hazırlanması...

f-DEH deklarasyonunun değerlendirilmesi...

Birlik Komisyonları'nın aldığı bu kararlar, her iki tarafın MK'larınca da onaylanınca TKP(ML)-D ve TKP(ML)-K resmen TKP(ML) çatısı altında yukarıdan aşağıya birleşmiş oldu. Her iki yapının MK'ları Geçici Birleşik Merkez Komitesi (GBMK) adı altında birleşerek, partiyi OPK'ya en kısa zamanda götürmeyle görevlendirildi.

TKP(ML)-GBMK'sı, 12 Eylül 1992'de yaptığı 1.Olağanüstü Toplantı'sında konferans süresinin kısalması ve bu süre içinde yeterli tartışılamayacağı gerekçesiyle "DEH deklarasyonu"nu konferans gündeminden çıkarmıştır.

OPK'nın Kararlarından Kısa Kısa Bazı Bölümler:

TKP(ML), 1992 Nisanında birliğini sağlamakla attığı tarihsel adımını, bu birliğin 1993 Mayıs-Haziran ayları içinde yaptığı OPK ile daha bir üst noktaya, güçlenerek çıkarmış ve Türkiye işçi sınıfına yakışır bir öncü kurmay olduğunu bir kez daha göstermiştir. Uluslararası alanda emperyalist burjuvazinin "komünizm öldü" demogojileri ile komünizme karşı "yeni dünya düzeni (YDD)" adıyla haçlı seferleri düzenledikleri ve özellikle ülkemizde 12 Eylül askeri faşist cuntası ile birlikte despotizmin kılıcını da kullanarak estirilen ve günümüzde de hummalı bir şekilde sürdürülmeye çalışılan anti-devrimcilik ve anti-komünistlik demogojilerinin ayyuka çıktığı bir aşamada, TKP(ML) OPK'sının MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM'in zaferiyle sonuçlanması Türkiye işçi sınıfının hanesine yazılan tarihi bir zafer olurken, emperyalist burjuvaziye ve onların yeminli uşağı, Türkiye halklarının can düşmanı Türk egemen sınıflarına ise yeni bir yenilginin tattırılması olmuştur.

Konferansımız, Rus Sosyal Emperyalizminin çöküşüyle birlikte, ABD emperyalizmi önderliğinde emperyalist haydutların ezilen ülke halklarını daha rahat sömürmek için ortaya attıkları ve yeni düzensizliğin adı olan "YDD" ve "komünizm öldü" kaz çığlıklarının ve demogojilerinin revaçta olduğu bir ortamda yapılması, enternasyonal proleteryaya ve ezilen halklara umut verirken, devrime bir adım kala Peru proleteryasına sınıf bilinçli Türkiye proleteryasının, konferansından daha da güçlenerek çıktığının mesajını vermiştir.

Uluslararası alanda ezilen ülke halklarının baş düşmanı olan ABD emperyalizminin at oynattığı, yeni pazar paylaşımlarının emperyalistleri yeni bloklaşmaya götürdüğü, dünyada hiçbir sosyalist ülkenin kalmadığı ve UKH'nin zayıfladığı bir konjektürde, TKP(ML) OPK'yı gerçekleştirmiştir.

"YDD" adıyla emperyalistler dünya kamuoyuna "konsensüs" sağladıklarını göstermek istemişlerdiyse de, bunun böyle olmadığı, tersine yeni keskin dalaşmaların bir başka adı olduğu en kısa zamanda ortaya çıkmış, emperyalistlerle ezilen ülke halkları arasındaki baş çelişmenin daha da keskinleşmesinin zeminini güçlendirmişlerdir.

Peru devrimini boğmak için anlaşmaya varan emperyalistler, çeşitli bahanelerle, PKP'yi uluslararası alanda yalnızlaştırmaya, ezilen halklardan tecrit etmeye çalışıyorlar. Ancak ne Peru proleteryasının ve halkının görkemli yürüyüşü, ne de ezilen halkların anti-emperyalist savaşları duracaktır. Daha bugünden emperyalistler; "demokrasiyi kurma" ve "asayişi sağlama", "açları doyurma" gerekçeleriyle işgal ettikleri ve askeri müdahalelerde bulundukları ülkelerde bataklığa batmış durumdadırlar.

Emperyalist haydutların, Avrupa'nın göbeğinde eski Yugoslavya Cumhuriyetlerinden halkları -kendi egemenlik dalaşları- birbirlerine kırdırmaları, Somali'yi işgal etmeleri, Irak'a saldırmaları ve dünyanın daha birçok yerinde bölgesel savaşları körüklemeleri, onların "barış" değil, halkların azrail melekleri olduğunu gösterir.

Ülkemizde Türk egemen sınıflarının azgın sömürü ve baskısına maruz kalan halkımızın, komünistlerden önderlik beklediği, Kürt halkının kıyımlara uğratıldığı ve yerlerinden yurtlarından edildiği bir ortamda OPK'mız gerçekleşmiştir. Özellikle TDH'nin giderek reformizme kaydığı, işçi sınıfı içinde reformizmin etkinlik kurduğu, devrimciliğin adeta "anı" olduğu bir ortamda, Marksist-Leninist-Maoist (MLM) güçlü bir sesin yükselmesi, devrimci-demokrat kesimlere umut vermiş, kitlelerin ileri kesimlerinin dikkatle izlediği bir parti haline gelmiştir.

Türk egemen sınıflarının ekonomik ve siyasi krizinin derinleştiği, bununla beraber kitlelerin baskıyla susturulmaya çalışıldığı, devrimcilerin ve komünistlerin herkesin gözü önünde sokak ortasında katledildiği, kitlelerin en küçük demokratik hak istemlerinin zorla bastırılmaya çalışıldığı ve devrimci durumun ivme gösterdiği bir ortamda OPK'ya gidilmiştir.

Bazı eski parti yorgunları ve küçük burjuva devrimci kesimlerden bazı kendini bilmezlerin; düşmanın da körüklemesiyle birlikte; "OPK yeni bir ayrılığın adı olacaktır" demogojilerini ve bozgunluklarını sürdürmeyi kendilerine bir görev seçmişlerdi. Konferansımızın, MLM'nin zaferiyle sonuçlanması ve birliğini pekiştirerek ve güçlenerek çıkması ise, onları ne yazık ki hüsrana uğrattı. Bundan sonra da proleterya partisinin zayıflamasını ve yıpranmasını bekleyenlere, tine TKP(ML) savaşımını geliştirerek ve yaygınlaştırarak yanıt verecektir.

Maoizm Savunulmadan Marksizm-Leninizm Savunulamaz;

TKP(ML) OPK'sının, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in zaferiyle sonuçlanması; emperyalist

burjuvazinin ve revizyonizmin akıntılarına göğüs geremeyen, proleteryanın temel ilkelerini redde kadar işi vardıran, proleter sınıf mücadelesini burjuvaziye karşı barış içinde "düzen içi" muhalefetle sınırlayan anti-Marksist-Leninist-Maoist bilumum oportunistlere karşı da, Türkiye işçi sınıfının ideolojik cephede kazandığı bir zafer olmuştur.

TKP(ML) OPK'sı, önce Mao'yu "ilahlaştırıp (!)" sonra emperyalist burjuvazinin saldırıları karşısında dizleri titreyerek Maoizm'i reddeden ve giderek emperyalizmin kucağına oturan doğmato-revizyonist Enver Hocacı anlayışlara da vurulan bir set olmuştur. Çünkü, Maoizm savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz!

Geriye dönüşleri gerekçe göstererek, Troçkizmin proleterya düşmanı bir akım olduğunu gizlemeye çalışarak, onu yeniden diriltmeye çalışan anlayışların gerçek yüzünü ortaya çıkaran TKP(ML) OPK'sı, Troçkizmi bir kere daha tarihin çöplüğüne atmasını bilmiştir.

TKP(ML) OPK'sı; günümüzde enternasyonal proleteryanın Marsizm-Leninizm-Maoizm silahıyla donanmadan, onun bilimsel rehberliğinde yürümeden burjuvaziden iktidarı alamayacağını kesin belirlemelerle vurgularken, Maoizmi reddetmenin Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerinin reddi anlamına geldiğini ortaya koymuştur.

Modern revizyonizmin çöküşünün ve gerçek burjuva kimliğinin ortaya çıkarılmasının MAOİZM panzehiriyle mümkün olduğunu OPK bir kez daha ilan etmiştir.

TC, Devrimcilere Ve Komünistlere İcazeti Dayatıyor;

TKP(ML) OPK'sı aldığı siyasal kararlarla da ülkemizdeki opotünist-revizyonist akımların icazetli politikalarını mahkum ederek, devrimci teorinin ancak devrimci bir pratikle birleştiği zaman proleteryanın siyasal iktidar hedefi doğrultusunda yürüyebileceğini ve ancak o zaman proleter sınıf mücadelesinin burjuvazinin kuyusunu kazacağını bir kez daha vurgulamayı zorunlu görmüştür.

TC'nin devrimcilere ve komünistlere "Misak-ı Milli sınırlarını tanımayı", "TC'ye karşı silahlı mücadele yürütmemeyi", "düzen içi muhalefet olarak kalmayı" dayattığını belirten TKP(ML) OPK'sı, son zamanlarda devrimci kesimlerdeki reformizme kayışa dikkat çekerken, bu tür akımların parlementarist mücadeleye yatmaya hazırlandıklarını açıklayarak, bu anlayışların çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarına ihanet içinde olduklarını belirtmiştir.

RSE'nin dağılmasıyla birlikte, ona umut bağlayanlar birer birer çözülmeye başladı. Bazılarında var olan kısmi ihtilalci politika yerini, tamamiyle reformizme ve egemenlerle barış içinde bir arada yaşamaya terketti. Özellikle hiçbir sosyalist ülkenin kalmaması ve UKH'nın içinde bulunduğu nicel zayıflık, bu tür hareketleri bütünüyle sağa savurdu. Gelinen aşamada, kendilerini toplayıp devrimci bir rotada yürüme yerine, halkı egemenlerle uzlaştırma yolunu seçen politikalar izlemeye başladılar.

Burjuva-Feodal İktidarı, Ancak Halkın Silahlı Örgütlü Gücü Parçalayabilir;

Ülkemizde proleterya önderliğinde Halk İktidarı'nı kurmanın biricik yolunun Halk Savaşı olduğunun altını çizerek bir kez daha vurgu yapan TKP(ML) OPK'sı, silahlı mücadele olmadan, halkın silahlı ordusu olmadan faşist TC devletinin yıkılamayacağını ve hatta bir adım bile geriletilemeyeceğini önemle belirtmiştir. Çünkü, faşizmin silahlı gücüne karşı halkın silahlı örgütlü gücü ancak burjuva-feodal iktidarı parçalayıp, ülkemiz özgülünde sosyalizmin kapısını açacak olan halkın demokratik iktidarını kurabilir. Devrimci silahların eleştirici, eğitici, dönüştürücü ve ezilen milyonları harekete geçirici gücünü göremeyen sığ anlayışlar, burjuvazinin ekmeğine yağ sürmekten geri duramazlar.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye proleteryasının komünist önderi, partimiz TKP(ML)'nin kurucusu ve TİKKO'nun başkomutanı İbrahim KAYPAKKAYA'nın 20 yıl önce ortaya koyduğu siyasal görüşlerin bugün doğruluğunun daha net bir biçimde ortaya çıkması, onun Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini ülke somutuna uygulamasından kaynaklanıyor. Kaypakkaya, daha dün "Patron-ağa devletini kırlardan şehirlere doğru parça parça alacağız, bunu ancak proleterya partisi önderliğinde silahlı mücadeleye başvurarak gerçekleştirebiliriz. Geniş yoksul köylüleri ve emekçileri silahlı mücadele içinde örgütleyebiliriz" derken, revizyonist ve oportunist akımlar hışımla ayağa kalkıyordu. Gelinen aşamada, kitlelerin durağan gücünü örgütlü devrimci güce dönüştüren motorun proleterya önderliğindeki silahlı mücadele olduğunu Türkiye'deki sınıf mücadelesi bir kez daha ortaya koymuştur.

İşçi Sınıfı İçindeki Reformizmin Etkinliği; Devrimci Silahların Eleştirici Ve

Dönüştürücü Gücüyle Kırılabilir;

TKP(ML) OPK'sı; işçi sınıfı içindeki reformizmin etkinliğine dikkat çekerken, bu etkinliğin kırılmasının esas koşulunun silahlı mücadelenin gelişmesiyle kırılabileceğini belirtirken, parti fonksiyonerlerinin önüne, şehirlerde, Marksist-Leninist-Maoist bir kitle çizgisinin izlenmesi görevini koymuştur. Genelde Türkiye Devrimci Hareketinin, özelde ise partinin işçi sınıfı içindeki çalışmasının zayıflığına dikkat çeken konferans, büyük şehirlerdeki faaliyetin odağına işçi sınıfı içinde örgütlenmenin oturtulmasını ve buralarda da büyük sanayi işyerlerinde partinin yoğunlaşmasını karar altına almıştır.

Hiçbir Mücadele Biçimi İlke Olarak Reddedilemez;

TKP(ML) OPK'sı ülkemizde proleteryanın iktidarı almasının biricik yolu olan Halk Savaşı karşısına alternatif olarak diktirilmeye çalışılan parlementodan yararlanma sorununa da bir açıklık getirmiştir. Partimizin kurucusu komünist önder Kaypakkaya yoldaş, bu soruna daha 21 yıl önce açıklık getirmesine karşılık, günümüzde parlementarist mücadeleyi esas alan akımların sayısındaki artış, bu soruna tekrar değinmemizi zorunlu kıldı. Konferansımız; silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olduğunu vurgularken, diğer mücadele biçimlerinden de yararlanacağını, bu anlamda, ilke olarak hiçbir mücadele biçimi reddedilemeyeceği gibi, burjuva-feodal parlementodan da koşulları olduğunda taktik olarak yararlanmanın reddedilemeyeceğini; ancak günümüzde parlementarist mücadeleye bel bağlayanların, bu mücadele biçimini silahlı mücadelenin karşısına alternatif olarak çıkarıp esas mücadele biçimi olarak ele aldıklarından, burjuva-feodal parlementoya TKP(ML)'nin bakışıyla küçük burjuva devrimcilerinin bakışları arasında nitel bir ayrım olduğunu belirtmektedir.

Sınıf bilinçli proleterya, hiçbir mücadele biçimini iradi olarak belirlemez. Her sürece damgasını vuran stratejik mücadele biçimleri varken, stratejik mücadele biçimleri içinde taktiğe tekabul eden mücadele biçimleri de vardır. -Örneğin, Demokratik Halk İktidarı'nı kurana kadar partimizin izleyeceği strateji Halk Savaşı stratejisidir. Halk Savaşı, burjuva-feodal iktidarı yıkıp yerine DHİ'yi kurana kadar sürdürülen silahlı savaşımın esas yönüdür.- Bunlar kendi koşulları oluştuğunda ortaya çıkar ve parti bu mücadele biçimlerini esas biçimine tabi kılar. Parlementodan yararlanma sorununa da böyle yaklaşmak gerekiyor. Eğer parlementodan geçici olarak yararlanma partinin merkezi görevini güçlendiriyor ve onun gelişmesinin önünü açıyorsa o zaman yararlanma da kendiliğinden ortaya çıkar. Yoksa, her koşulda yararlanma olacak diye bir anlayış olamaz. Kısacası, komünistler, hiçbir mücadele biçimini ilke olarak reddetmez. Onun ne zaman ve nasıl uygulanacağı, kendi nesnelliği içinde ortaya çıkar.

Parti Merkezi Görev Doğrultusunda Şekillenmelidir;

OPK'mız, GBMK'nın merkezi görevi yerine getirmede yetersiz kaldığını belirtirken, partinin en üst yönetici organlarından en alt hücrelerine kadar merkezi görevimiz olan Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaşı'nı geliştirme, güçlendirme, yaygınlaştırma doğrultusunda şekillendirilmesini karar altına almıştır. Bir başka söylemle, savaş örgütü olan proleterya partisi TKP(ML), örgütlenmesini savaşa göre biçimlendirmek zorundadır. Proleteryanın önderliğinde DHİ'yi kurmak için başından sonuna kadar silahlı savaşım veren bir savaş örgütü, oyunu kurallarına göre oynamak, savaşın emrettiği örgütlenme ve mücadele yöntemlerini seçmek zorundadır.

Bu ilkeler ışığında hareket eden bir savaş örgütünün merkezi gövdesi ve merkezi yönetici organı savaşın başında olmak, savaş alanlarına yerleşerek savaşı direkt yönetmek ve yönlendirmekle karşı karşıyadır. Merkezi gövdenin kırsal alanda olması, partinin yukarıdan aşağıya bu yapıya göre şekillenmesini de beraberinde getirecektir. Kısacası çekim merkezi partinin merkezi gövdesinin bulunduğu alanlardaki savaşımın boyutuyla direkt ilişkili olacaktır.

Sorun, salt merkezi gövdenin kırsal alanlara, yani savaş alanlarına kaydırılmasıyla çözülmüş olmayacaktır. Bu sorunun sadece önemli bir yönü, diğer yönü ise, parti örgütlerinin, partinin savaşımına ihtiyaç duyulan örgütlenmelere girişmeleri ve kitleleri bu amaç doğrultusunda örgütleyip seferber etmeleridir.

Merkezi görevin somutlaştığı alan kırsal alanlarda gerilla savaşını yükseltmek ve yaygınlaştırmak olurken, örgütlü biçim esas olarak TİKKO'da somutlaşmaktadır. Çünkü TİKKO'nun gelişip güçlenmesi, halkın örgütlü, silahlı gücünün gelişip güçlenmesi demektir. Bu nedenle TKP(ML) önderliğinde TİKKO'nun savaşının geliştirilmesi, kadrolarımızın en ileri unsurlarının bu örgüt içinde yer alarak savaşı boyutlandırması birinci derecede önem taşımaktadır. Konferansımız, partinin bu sorunu bilince çıkarması üzerinde ciddiyetle dururken, merkezi görevin yerine getirilmesi için bütün partinin alınan kararlar ışığında harekete geçmesini istemiştir.

Parti Ve Ordu Tüzükleri Kabul Edildi;

TKP(ML) OPK'sının gündeme aldığı parti ve ordu tüzükleri kabul edildi. Parti tüzüğü olarak kabul edilen TKP(ML) 2.Konferansı'nın kabul ettiği tüzük üzerinde bazı değişiklikler yaparak onayladı. Ordu tüzüğü partimiz için yeni birşeydi. Ancak konferansımız sorunun üzerinde ciddiyetle ve uzun tartışmalarla durarak, TİKKO tüzüğüne son şeklini vererek, TİKKO'nun merkezileşmesi doğrultusunda en önemli adımı atarak, ordu-parti ilişkisine de bir açıklık getirdi. Böylece TİKKO partimizin kuruluşundan bu yana ilk defa kendi tüzüğü doğrultusunda hareket ederek silahlı savaşımını yürütme esnekliğine de sahip olmuş oldu. Böylece partinin yan örgütü ve birinci derecede savaş örgütü olan TİKKO'nun daha hızlı gelişmesinin de yolu açılmış oldu. Kasım 1992'de TMLGB'nin kongresinde TMLGB'nin program ve tüzüğünün onaylanması, OPK'da ise TİKKO'nun tüzüğünün onaylanması, partimizin yan örgütleriyle bütünüyle savaş içinde şekillendiğinin bir göstergesidir. Bu aynı zamanda, partimizin 21 yıllık sınıf mücadelesi tarihinde geldiği aşamanın boyutunu da göstermesi açısından önemli bir veridir.

Parti tüzüğü gereği TİKKO, MK içinden Askeri Komisyon ile, TMLGB ise, MK içinden Gençlik Komisyonu ile yönetilecektir. Parti tüzüğünün kesin kayıtlara bağladığı ve emredici bu bölümleri TİKKO ve TMLGB tüzüklerinde de yer almıştır.

Parti ve ordu tüzükleri yanısıra parti ve ordu bayrakları da konferansımızca belirlenerek resmileşti.

Bölge Komiteleri İsimlendirmesi;

OPK'mızın gündeminde olan bölge isimlendirmeleri de, konferansımızca açıklığa kavuşturuldu. Parti tüzüğümüzde de yer aldığı gibi, bölge isimlendirmeleri; ekonomik, siyasi ve coğrafi koşullar dikkate alınarak yapılacaktır. Buna göre partimiz yeni bölge komiteleri isimlendirmelerine gitti. Tartışma konusu olan Kürdistan Bölge Komitesi; ihtiyaca cevap vermediği için kaldırılıp, Kürdistan'da birden fazla bölge komitesi kuruldu.

Partimizin örgütlenme ve çalışma alanlarının gelişmesine bağlı olarak, OPK'mız daha önce varolan bölge komitelerini dağıtıp yeni bölge komiteleri oluşturdu. Yeni bölge komitelerinin oluşması, partimizin faaliyet alanlarının gelişmesinin bir sonucudur. Daha önceki bölge komitelerinin sayısının azlığı, parti faaliyetinin gelişmesinin gerisinde kalmaktaydı. Böylece, konferansımız şu anda partimizin faaliyet alanlarındaki örgütlenmesine cevap verecek bölge komitelerini saptarken, bundan sonra da partimizin örgütlenmesine ve savaşını en iyi şekilde yürütmesine cevap verecek yeni bölge komitelerinin oluşturulmasını yeni seçilen MK'mızın önüne görev olarak koymuştur.

GBMK'nın Faaliyetlerinin Değerlendirilmesi;

TKP(ML) güçlerinin birleşmesinden sonra göreve gelen GBMK'mızın faaliyetini esas olarak olumsuz ve sağ bir hat izlediği saptamasında bulunan konferansımız, merkezi göreve ilişkin görevlerin yerine getirilememesinin, bu değerlendirmede belirleyici rol oynadığını da vurgulamıştır. Birliğin pekiştirilmesi doğrultusunda olumlu çabaları olmasına karşılık, birliğin parti içinde yarattığı sorunları yeterince bilinç üzerine çıkaramayarak, bunu partiye kavratamamasını da önemli bir olumsuzluk olarak değerlendirmiştir. Ayrıca GBMK'nın taktik siyasal önderlikte yetersiz kaldığını belirten OPK'mız; partinin merkezi yayınlarının düzenli çıkarılmamasının ve parti yayınlarının kitleler üzerinde yarattığı olumlu etkiyi küçümsemesini siyasi faaliyetin küçümsenmesi olarak değerlendirmiştir. GBMK'nın en önemli hatası olarak da; OPK'yı Birlik Komisyonları'nın belirlediği tarihte yapmayarak ertelemesiyle parti içi sorunları arttırdığını da GBMK'nın uzak görüşlü olamamasına bağlamış ve bu durumu sert bir şekilde eleştirmiştir.

Partinin yan örgütlerinin ve bölge komitelerinin faaliyetlerini de GBMK'nın faaliyet değerlendirmesi içinde ele alan OPK'mız KBK ve TMLGB dışında diğer yönetici organların faaliyetlerini esas olarak olumsuz değerlendirmiştir.

GBMK'nın faaliyetini değerlendirirken, TKP(ML) güçlerinin birleşmesinden doğan nesnellikleri de dikkate almış, bu sorunların zamanında çözülmemesinin parti faaliyetlerine kısmen de olsa olumsuz yönde etkide bulunduğunu belirtmiştir. İki örgütün birleşmesinden hemen sonra grupçuluğun yıkılamayacağına, bunun yıkılmasının belli bir süreci kapsayacağına değinen OPK'mız; grupçuluğun sürmesinin parti faaliyetinin önünde büyük bir handikapı oluşturacağını, bunun yıkılması için partinin eğitilmesinin ve bu tür anlayışlara kesinlikle taviz verilmemesini, bu anlayışların artık müsamaha ile karşılanamayacağı gibi, geliştiği taktirde parti içinde hizipçiliği meşrulaştıracağını da önemle vurgulamıştır. Artık sorunun bir parti içinde iki çizgi mücadelesi ile ele alınması gerektiğinin partiye kavratılmasını yeni seçilen istemiştir.

Partinin Savaş Taktiği: Yoğunlaşarak Açılma Ve Saldırıyı Esas Kılma;

Türk egemen sınıflarının ekonomik ve siyasi krizinin giderek derinleşmesi devrimci durumdaki yükselişle birlikte, partimizin savaşı geliştirip yaygınlaştırma gücüne erişmesi, önümüzdeki süreçte düşmanla savaşımızda saldırı taktiğini esas almamızı zorunlu kılan esas etmenlerin başında gelmektedir.

Yoğunlaşarak açılma ise, savaşta belli düzey tutturduğumuz alanlarda askeri ve parti örgütlenmesi olarak yoğunlaşma ve yeni alanlara açılma anlamına gelmektedir. Partimiz bugün esas olarak bir alanda yoğunlaşırken, birden çok alanlara ise açılma taktiğini uygulamaktadır. Yeni açıldığımız Karadeniz'de gerilla birliklerimiz belli bir düzey tutturmuş ve bu alanlara yerleşmeyi başarmıştır. Buna bağlı olarak, parti örgütlenmesinin de yeni açılan alanlarda yoğunlaştırılması ve önceden saptanan açılım alanlarına olanak varsa, öncelikle parti örgütlenmesinin yoğunlaştırılması doğru bir yöntem olarak benimsenirken, ancak, gerilla birliklerinin açılması parti örgütlenmesinin varlığı şartına bağlanamayacağını, OPK'mız tarafından, partinin bilince çıkarması gerektiği ortaya konmuştur.

Ayrıca OPK'mız; parti yönetici organları olan bölge komitelerimizin kendi faaliyet alanlarında gerilla savaşına uygun alanlarda gerilla birlikleri çıkarma gibi önemli görevleri bulunduklarını bilince çıkarmaları gerektiğini vurgularken; partinin yeni açılma ve açılacağı bölgelerde ise, örgütlenmenin yoğunlaştırılması gerektiğine ve bunun zaman geçirilmeden yaşama geçirilmesine dikkat çekmiştir.

OPK'mız; devrimin daha hızlı gelişmesi merkezi özelliğini hala koruması açısından, savaşımızın esas olarak Türkiye Kürdistanı'nda yoğunlaştırılması ve geliştirilmesi gerektiğine tekrar vurgu yapmıştır.

Parti Yayınları Kitleleri Eğiten, Dönüştüren Ve Örgütleyen Silahlarımız Olmalıdır;

Merkezi illegal teorik ve kitle yayın organlarının düzenli çıkarılmamasını eleştiren ve gerçek fonksiyonlarını oynayamadığını belirten OPK'mız, bundan sonra periyodik ve gerçek fonksiyonlarını oynayacak şekilde çıkarılmasını merkezi önderliğimizin önüne acil bir görev olarak koymuştur.

Merkezi illegal kitle yayın organı olan İşçi Köylü Kurtuluşu (İKK) dergisi önce aylık periyotlar halinde çıkarılmaya devam edilecek, giderek 15 günlük ve haftalık çıkarılması hedeflenecektir.

İKK'nın merkezi basımı bundan sonra savaş alanlarında gerçekleştirilecek ve parti MKSB'si tarafından direkt çıkarılacaktır. İKK, seslendiği kitleye uygun içerikte, partinin kitlelere seslendiği ve geniş yığınları partinin etrafında toparlayan bir özelliğe kavuşturulacaktır.

Bütün parti organları çıkardıkları bildirileri "İKK Özel Sayısı" logosu altında çıkarıp kendi imzalarını atacaklardır.

Merkezi teorik yayın organı KOMÜNİST kadro yayın organı olarak ayda bir periyodik olarak çıkarılacak, esas olarak parti içi kadro eğitimi görevini yerine getirecektir.

Bunların dışında partinin merkezi olarak çıkardığı diğer kitle ve teorik yayın organlarının MKSB'nin denetimi altında düzenli ve periyodik olarak yayınlanması sürdürülecektir.

PKK'nın Uzlaşıcı Politikası, Onu Reformizmin Girdabına Sokmuştur;

PKK'nın siyasal hattına, Kürt küçük burjuvazisinin değil, esas olarak Kürt milli burjuvazisinin siyasal hattının egemen olduğunu vurgulayan OPK'mız; gelinen aşamada PKK'nın esas olarak reformizme kaydığını, uzlaşıcı yönlerinin ağır bastığını, ancak PKK'nın böyle bir yönelime girmesine karşılık hemen silahları bırakacağını düşünmenin de yanıltıcı olacağını belirtmiştir.

Ezilen ulusun ulusal kurtuluş hareketlerinde görülen esas özellik; emperyalizmle ve gericilikle uzlaşmaya sınıfsal yapıları gereği yatkın olmalarıdır. Ulusal hareketler emperyalizme darbe vurduğu sürece komünistlerce desteklenir. Desteklemedeki esas ayırtedici özellik bu olmalıdır. Ancak emperyalizmle uzlaşmaya girdiği ve ona teslim olduğu anda komünistlerin bu tür hareketleri desteklemesi sözkonusu olamaz.

PKK bugün esas olarak ABD emperyalizminin dayatmasına boyun eğme eğilimindedir. Son "ateşkes" ve "legalleşme" istemleri örneği, başta ABD olmak üzere Avrupalı emperyalistlerin -emperyalistlerin bu politikalarının kendi çıkarları etrafında oynaklığı da dikkate alınmalı- dayatmalarının, böyle bir politikanın erkenden gündeme getirilmesine yol açmıştır. Tabi ki bundan, böyle bir politikaya PKK'nın yatkın olmadığı da çıkarılamaz. Ancak, PKK, TC devletinden belli tavizler koparmadan da bütünüyle teslim olmayacağının işaretlerini vermektedir. Ulusal hareketlerin hareket tarzını, uluslararası ve bölgesel dengelerin yakından etkilediğini, bu tür etkilenmelere sınıfsal yapıları gereği açık olduklarını belirtmekte yarar var.

PKK, izlediği son zikzaklı (bundan sonra daha çok zikzak çizecektir) politikaya karşın, hala çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının müttefikidir. Partimizin başından beri belirttiği gibi güvenilir bir müttefik değil, çünkü koşullarını yakaladığında komünistlere de saldırma tehlikesini içinde barındıran siyasal bir hatta sahip geçici bir müttefiktir. Bu nedenle TKP(ML), PKK'ya karşı izlediği politikada dikkatli olmalı, PKK'nın emperyalizm ve gericilikle uzlaşıcı yanını gözden ırak tutmamalıdır. Ulusal burjuvazinin siyasal hattına sahip olan bir hareketin uzlaşıcı yönünün nereye kadar gideceği nihayetinde belli olsa da, bugün açısından sık sık zikzaklar çizeceği ve politikasına damgasını vuran etmenin burjuva ulusal çıkarları öne çıkaran pragmatizmi oluşturacağı bilinmelidir.

Türk Egemenlerinin Kürt Politikası;

Elbette Türk egemen sınıflarının esas politikası, Kürt ulusunu bütünüyle asimile etmek, ulusal hak istemleri doğrultusunda ayağa kalktıklarında ezmek ve sindirmektir. Gelinen aşamada, PKK'nın ateşkesine perde arkasından yeşil ışık yaksalar da, bu fırsat bilerek de PKK'ya yüklenip, en azından zayıflatmak, örgütün bölünmesine yol açmak vb.

Türk egemen sınıfları içinde Kürt ulusuna üç yaklaşım göze çarpmaktadır. Birincisini, ordu içinde etkin kesimlerin de bulunduğu Şahinler grubu oluşturuyor. Bunlar, PKK ile hiçbir anlaşmaya yanaşmadan, onu bütünüyle ezmekten yana. Ancak bunu başaramadıklarını ve başaramayacaklarını da göremeyecek kadar ırkçılar. Bu grup, PKK'yı ezmenin yolu olarak; Kürt halkına yönelik kanlı bir jenosid uygulanması gerektiğini belirtmekten de geri durmuyorlar. Bunları DYP ve ANAP içinde destekleyen küçümsenmeyecek bir kesim de mevcut.

İkinci grup ise, DYP-SHP koalisyonunu oluşturan ve bugünkü hükümetin politikasını destekleyen kesim. Hükümet, kitlelere PKK ile Kürt sorununu birbirinden ayrıymış gibi göstermeye çalışarak, "PKK terörü durmadan hiçbir şey yapamayız" anlayışını yayarak, PKK'yı destekleyen Kürt ulusu ile PKK'nın arasını açmayı, kitlenin PKK'ya olan desteğini amaçlasa da, belli tavizler vermekten de yanadır. Bunların başında Kürtçenin serbestçe konuşulması ve Kürtçe okulların açılması gelmektedir. Ancak hükümet, PKK'nın da ezilmesi ve Kürt ulusunun sindirilmesi için elindeki tüm baskıları kullanıyor. Kürt ulusuna yönelik azgınca saldırı politikasından vazgeçmiyor. Çünkü, PKK güçlü konumdayken hükümetin böyle bir taviz vermesi kendisini zora sokacağı gibi, PKK'nın daha da güçlenmesine neden olacağının hesaplarını yapmaktadır. Öbür yandan iç politika dengesi, egemenleri daha da saldırgan kılmaktadır. Bir taraftan kanlı jenosidi gündeme getiren taraflar, öbür yandan üçüncü grup dediğimiz Özal çevresi ve bazı aydın kesimlerin fedarasyona açık kapı bırakmaları, PKK güçlüyken verilecek en küçük tavizin büyük tavizleri -Irak, İran ve Suriye'de de Kürt sorunu olduğu ve "Büyük Kürdistan" hayallerinin ortalıkta dolaştığı dikkate alınırsa- peşinden getireceği -Bağımsız Kürditan'a kadar gidebileceği- korkusu, pratikte egemenlerin esas politikasında bir değişikliği hemen gündeme getirmesine yetmiyor. Ancak egemen sınıfların bütün kesimleri, Kürt sorununun kendileri için bir kangren oluşturduğunu, ekonominin büyük kesiminin bu savaşa aktığının da bilincindedirler.

Emperyalistlerin de Kürt sorunu üzerine oynadıkları dikkate alınırsa, ABD'nin esasta politikasını Turgut Özal ve çevresi izliyordu. ABD'nin amacı Kürdistan'da kendine bağlı bir devlet oluşturmak. Bu amaçla, Irak Kürdistanı'nda ileri bir adım attı. Ancak Kürt sorunuyla boğuşan çevre ülkelerin tepkisini almamak için, işi usulüne göre almaya ve onları kendi Kürt sorunlarıyla zorlayarak sonuca varmaya çalışıyor. Diğer Avrupalı emperyalistler de ellerini Kürt sorunundan çekmeye ve Kürdistan'ı sadece ABD'ye bırakmaya hiç niyetleri yok.

Böylesine bir uluslararası dengenin göbeğinde ve petrol yatağının üstünde oturan Kürt halkının emperyalist haydutlardan, ezen ulus egemenlerinden ve bunların dümen sularına yatan ve yatmaya yatkın olan ulusal önderliklerden daha çok çekecekleri var. Kürt halkı böyle bir çözümsüzlüğü ve daha uzun süre ezilmeyi, emperyalistlerin ve gericilerin elinde dama taşları olmayı kabullenemez. Bunun çözümü, bulundukları ülkelerde proleterya partisinin önderliğinde faşizme, gericiliğe ve emperyalizme karşı DHİ için ortak mücadele yürütmektir. Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürt halkının kurtuluşu; Kürt burjuvazisinin peşine takılmak değil, çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı partisi TKP(ML) önderliği altında faşist TC devletine karşı savaşa katılmak olmalıdır.